
THE LAST
PERSON
STILL
THERE

ΚΑΤΩΦΛΙ 8

Ο τελευταίος που έμεινε

Υπάρχει μια λέξη που η εποχή μας αγαπά λίγο.

Μονιμότητα.

Μοιάζει παλιά λέξη.

Εκτός μόδας.

Σχεδόν ύποπτη.

Ζούμε σε μια εποχή που γιορτάζει την κίνηση, την ταχύτητα, τη συνεχή αλλαγή. Όλα πρέπει να μεταμορφώνονται γρήγορα. Όλα πρέπει να αντικαθίστανται. Όλα πρέπει να εξελίσσονται.

Κι όμως, παρατηρώντας τη ζωή μου, οι άνθρωποι που άφησαν το πιο βαθύ σημάδι δεν ήταν αυτοί που έτρεξαν πιο γρήγορα.

Ήταν αυτοί που έμειναν.

Όχι ότι έμειναν στο ίδιο μέρος.

Όχι ότι έμειναν στην ίδια θέση.

Όχι ότι έμειναν στην ίδια συνήθεια.

Έμειναν πιστοί σε κάτι.

Σε μια αρχή.

Σε μια ευθύνη.

Σε μια υπόσχεση.

Σε ένα πρόσωπο.

Σε ένα αυθεντικό κομμάτι του εαυτού τους.

Για πολύ καιρό μπέρδευα την επιτυχία με την κίνηση.

Όσο περισσότερο ταξίδευα, όσο περισσότερο δούλευα, όσο περισσότερες εμπειρίες συσσώρευα, τόσο περισσότερο είχα την εντύπωση ότι προχωρούσα.

Εν μέρει ήταν αλήθεια.

Όμως ήταν μόνο ένα μέρος της αλήθειας.

Το άλλο μέρος το ανακάλυψα πολύ αργότερα.

Το να προχωράς δεν σημαίνει απαραίτητα να απομακρύνεσαι.

Κάποιες φορές σημαίνει να μένεις.

Θυμάμαι πολλές στιγμές όπου η πιο απλή επιλογή θα ήταν να τα παρατήσω.

Όχι επειδή έλειπαν οι εναλλακτικές.

Αντιθέτως.

Οι εναλλακτικές ήταν πολλές.

Νέες ευκαιρίες.

Νέες κατευθύνσεις.

Νέα ξεκινήματα.

Ο κόσμος προσφέρει πάντα νέες αναχωρήσεις.

Πολύ πιο σπάνια προσφέρει συνέχεια.

Η συνέχεια πρέπει να χτίζεται.

Μέρα με τη μέρα.

Χωρίς χειροκροτήματα.

Χωρίς τίτλους.

Χωρίς κοινό.

Στο αόρατο κομμάτι της ζωής.

Αυτό που σχεδόν κανείς δεν βλέπει.

Με τον καιρό συνειδητοποίησα ότι κάθε άνθρωπος περνά από διαφορετικές εποχές.

Υπάρχουν εποχές κατάκτησης.

Εποχές ανακάλυψης.

Εποχές ανάπτυξης.

Κι έπειτα έρχονται οι εποχές της αντοχής.

Εκείνες όπου η ερώτηση δεν είναι:

«Πόσο μακριά μπορείς να φτάσεις;»

Αλλά:

«Πόσο καιρό μπορείς να μείνεις παρών;»

Είναι δύσκολες εποχές.

Γιατί δεν παράγουν αμέσως ορατά αποτελέσματα.

Δεν επιτρέπουν ηρωικές φωτογραφίες.

Δεν γεννούν θεαματικές ιστορίες.

Όμως διαμορφώνουν τον χαρακτήρα.

Πολύ περισσότερο από τις νίκες.

Έχω γνωρίσει ανθρώπους που έχτισαν εξαιρετικές καριέρες και δεν κατάφεραν να χτίσουν μια σχέση.

Ανθρώπους ικανούς να διοικούν τεράστιους οργανισμούς, αλλά ανίκανους να αντιμετωπίσουν μια δύσκολη συζήτηση.

Ανθρώπους που κατέκτησαν τον κόσμο και έχασαν τον εαυτό τους.

Παρατηρώντας τους έμαθα κάτι.

Το να μένεις δεν είναι γεωγραφικό ζήτημα.

Είναι ηθικό ζήτημα.

Μπορείς ν' αλλάξεις χώρα δέκα φορές και να παραμείνεις πιστός σ' αυτό που έχει σημασία.

Μπορείς να ζήσεις όλη σου τη ζωή στον ίδιο δρόμο και να προδώσεις κάθε αρχή που έχεις.

Η διαφορά δεν βρίσκεται στην απόσταση που διανύεις.

Βρίσκεται στην πίστη.

Η πίστη είναι μια λέξη που συχνά παρεξηγείται.

Πολλοί τη συνδέουν με την ακινησία.

Εγώ τη συνδέω με τη συνέπεια.

Η πίστη δεν σε εμποδίζει να αλλάξεις.

Σε εμποδίζει να χάσεις τον εαυτό σου.

Και αυτή η διάκριση είναι θεμελιώδης.

Με τα χρόνια πέρασα πολλές μεταμορφώσεις.

Επαγγελματικές.

Προσωπικές.

Εσωτερικές.

Κάποιες επιλογές ήταν εκούσιες.

Άλλες μου τις επέβαλε η ζωή.

Δεν ήταν όλες ευχάριστες.

Δεν ήταν όλες σωστές.

Όμως προσπάθησα να κρατήσω ένα πράγμα.

Τη συνέχεια ανάμεσα σε αυτό που δήλωνα και σε αυτό που έκανα.

Δεν τα κατάφερα πάντα.

Κανείς δεν τα καταφέρνει πάντα.

Όμως προσπάθησα.

Και συχνά η ζωή μετρά ακριβώς αυτό.

Την προσπάθεια.

Όχι την τελειότητα.

Μία από τις πιο διαδεδομένες αυταπάτες είναι ότι η δύναμη φαίνεται στις εξαιρετικές στιγμές.

Εγώ ανακάλυψα το αντίθετο.

Η δύναμη φαίνεται στην επανάληψη.

Στο να σηκώνεσαι κάθε πρωί.

Στο να κάνεις αυτό που πρέπει να γίνει.

Στο να συνεχίζεις να είσαι παρών όταν κανείς δεν το προσέχει.

Στο να μην εγκαταλείπεις αυτό που αξίζει να φυλαχτεί.

Είναι ένας σιωπηλός ηρωισμός.

Σχεδόν αόρατος.

Και ίσως ακριβώς γι' αυτό είναι αυθεντικός.

Σκέφτομαι συχνά τους δεσμούς που διέσχισαν την ύπαρξή μου.

Οικογένεια.

Φίλοι.

Συνεργάτες.

Αγαπημένα πρόσωπα.

Πολλοί από εκείνους τους δεσμούς επέζησαν επειδή κάποιος έμεινε.

Όχι τέλειος.

Όχι ανίκητος.

Απλώς παρών.

Όταν έρχονται οι δυσκολίες, ανακαλύπτεις γρήγορα ποιος είναι πρόθυμος να μείνει.

Όταν όλα πάνε καλά, είμαστε περιτριγυρισμένοι από ανθρώπους.

Όταν όλα γίνονται δύσκολα, το πλήθος αραιώνει.

Και είναι εκείνη τη στιγμή που αναδύονται οι αυθεντικές παρουσίες.

Είναι λίγες.

Αλλά είναι αρκετές.

Η ποιότητα μιας ζωής σπάνια εξαρτάται από τον αριθμό των ανθρώπων που συναντάς.

Εξαρτάται από τον αριθμό των ανθρώπων που μένουν όταν ο δρόμος γίνεται περίπλοκος.

Με το πέρασμα των χρόνων άρχισα να θεωρώ τη μονιμότητα μια μορφή θάρρους.

Πολύ πιο δύσκολη από τη φυγή.

Πολύ πιο δύσκολη από τον αρχικό ενθουσιασμό.

Πολύ πιο δύσκολη από τις υποσχέσεις.

Γιατί οι υποσχέσεις δίνονται σε μια στιγμή.

Η μονιμότητα απαιτεί χρόνια.

Απαιτεί θυσίες.

Απαιτεί υπομονή.

Απαιτεί χαρακτήρα.

Πολλοί ξεκινούν.

Λίγοι συνεχίζουν.

Ακόμη λιγότεροι μένουν.

Κοιτάζοντας πίσω, δεν είμαι περήφανος για όλες τις αποφάσεις μου.

Κανείς δεν θα έπρεπε να είναι.

Υπάρχει όμως ένα πράγμα που αναγνωρίζω.

Στις καταστάσεις που μετρούσαν πραγματικά, προσπάθησα να είμαι εκεί.

Για την οικογένειά μου.

Για τους ανθρώπους που αγαπούσα.

Για τις ευθύνες που είχα αναλάβει.

Για τον λόγο που είχα δώσει.

Όχι πάντα με τον τέλειο τρόπο.

Αλλά με τον πιο ειλικρινή δυνατό τρόπο.

Στο τέλος, ίσως η ζωή δεν θα μας ρωτήσει πόσα μέρη διασχίσαμε.

Πόσους τίτλους συγκεντρώσαμε.

Πόσες επιτυχίες μαζέψαμε.

Ίσως θα μας κάνει μια πολύ πιο απλή ερώτηση.

«Όταν ήταν η στιγμή να μείνεις, πού ήσουν;»

Η απάντησή μου δεν είναι τέλεια.

Όμως είναι ειλικρινής.

Έμεινα.